

По тебъ, земя велика, волно дишатъ равнини просторни
и вечеръ слънцето залязва въ най-прекрасни кървави зари,
но твойтъ селски хижи днесъ димятъ съсъ закнижени прозорци
и въ погледа на тѣхнитѣ прекрасни селяни животътъ въ пламъци
гори.

А тамъ, кждето тѣтне и блести града на меднитѣ кубета
не чувствашъ ли, родино, какъ единъ народъ намира и расте,
обхваналъ въ своитѣ ржце юзини, фабрики и пламнали полета—
за тоя твой любимъ народъ съ възторгъ ще дамъ и моето сърдце.

А утре врагъ ли звѣрски го издебне отъ засада
азъ нѣма нищо да пожаля, за да мога дръзкия му пжтъ
достойно да преградя съ мойта буйна младостъ
и въ она часъ доволенъ да посрещна своята сладка смъртъ.